

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Uhlířové a soudců JUDr. Hany Voclové a JUDr. Františka Švantnera ve věci žalobce [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] proti [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci], o [číslo] Kč s přísl., k odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 45Cm 97/2009-141 ze dne 26. března 2013,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 45Cm 97/2009-141 ze dne 26. března 2013 se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovaným náklady odvolacího řízení ve výši Kč 129 408, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaných.**

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni jako soud prvního stupně výše uvedeným rozsudkem rozhodl, že se zamítá žaloba a žalobce je povinen nahradit žalovaným náklady řízení v částce 169.126 Kč. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce v žalobě uvedl, že je akciovou společností a pokud jde o jejího zástupce Ing. [jméno] [příjmení], pak se jedná o akcionáře společnosti s podílem na základním kapitálu společnosti 12,4 %, který podle § 182 odst. 2 obchodního zákoníku jako akcionář poškozené společnosti je oprávněn uplatnit právo na náhradu škody jménem společnosti. Žaloba vychází z toho, že žalovaní jako členové představenstva provedli dne [datum] emisi dluhopisů a výnos dluhopisů byl stanoven na 20 % ročně z nominální hodnoty dluhopisu. Takovýto výnos je vysoký, nestandardní, jednání žalovaných není jednáním s péčí řádného hospodáře. Podle zprávy představenstva pro mimořádnou valnou hromadu ze dne [datum] bylo upsáno 162 kusů dluhopisů v nominální hodnotě [číslo] Kč. [příjmení] tedy společnost vyplácí na výnosech částku [číslo] Kč a pokud se uvažuje výše výnosů z dluhopisů emitovaných v České republice přibližně 4,84 % ročně a výše úroku z úvěrů 5,764 % ročně, pak škoda vznikající společnosti činí každoročně více než 14 % nominální hodnoty upsaných dluhopisů, tedy nejméně

[číslo] KČ. Za období od vydání emise, tedy od [datum], do podání žaloby, tato škoda činí nejméně [číslo] KČ. Pokud se týká majitelů dluhopisů, mezi nimi jsou jak akcionáři žalující společnosti, tak i neakcionáři. Představenstvo společnosti si je vědomo, že výše výnosů z předmětné emise dluhopisů je nadstandardní a že vyplácení dividend bude minimální. Proto, že představenstvo společnosti nezískalo nepochybně výhodněji finanční prostředky z jiných zdrojů, lze spatřovat jednání, které není v souladu s péčí řádného hospodáře ve smyslu ustanovení § 194 obchodního zákoníku, dochází k obcházení vyplácení dividend tím, že jsou vypláceny výnosy z dluhopisů, a to osobám, které dluhopisy upsaly. Akcionářům, kteří nejsou majiteli dluhopisů, vzniká škoda. Návrh na schválení dluhopisového programu byl předložen představenstvem společnosti, které bylo v podstatě shodné s osobami žalovanými a osoby blízké Ing. [příjmení] (jeden ze žalovaných) jsou akcionáři, kteří disponují více než 50 % hlasů na základním kapitálu společnosti. Tyto osoby byly schopné na valné hromadě prosadit schválení dluhopisového programu. Žalovaní uvedli, že při emisi dluhopisů se řídili výslovným pokynem valné hromady a tento model financování odsouhlasili akcionáři na valné hromadě, a to včetně právního předchůdce Ing. [příjmení], způsob financování společnosti je nejméně rizikový a pokud se pak týká provedení emise dluhopisů, pak ty byly vydávány na základě usnesení valné hromady, které bylo v souladu se stanovami společnosti a jednání valné hromady byli přítomni akcionáři, kteří měli v držení 99,83 % základního kapitálu a mimo jiné byl přítomen i pan [příjmení], tedy akcionář, který následně své akcie převedl na Ing. [příjmení]. Vydání emise bylo schváleno 100% přítomných akcionářů a stanovené podmínky byly následně komisí pro cenné papíry schváleny. Jednalo se o sedmou emisi dluhopisů. Soud dále konstatoval, že provedl dokazování a po zjištění skutkového stavu věci věc posoudil zejména podle ust. § 184 a násl. obch. zák. a § 191a násl. zákona a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Konstatoval, že zjišťoval, zda je prokázáno, že společnosti vznikla škoda, zda ze strany žalovaných došlo k porušení jejich povinností a zda je dána příčinná souvislost. Uvedl, že, co se týče tvrzení žalobce o vzniku a výši škody a jejím navyšování, bylo na rozhodnutí společnosti, učiněné na valné hromadě, jakou formu zajištění finančních prostředků zvolí. Zvolení formy emise dluhopisů je jednou z možností, kterou zákon připouští. Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že představenstvo společnosti na valné hromadě předložilo návrh na vypsání emise dluhopisů včetně emisních podmínek a tento návrh byl jednoznačně valnou hromadou schválen, přičemž rozhodování o vydání dluhopisů je dáno valné hromadě společnosti, a to s ohledem na stanovy. Uvedl dále, že podle § 191 obch. zák. je představenstvo společnosti jejím statutárním orgánem, řídí její činnost a jedná jejím jménem. Rozhoduje o všech záležitostech společnosti, pokud nejsou zákonem nebo stanovami vyhrazeny do působnosti valné hromady nebo dozorčí rady. Představenstvo se řídí zásadami a pokyny schválenými valnou hromadou, Pokud jsou v souladu s právními předpisy a stanovami. Členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře. To, že by vydání sporné emise dluhopisů bylo v rozporu s právními předpisy nebo stanovami, prokázáno nebylo. Stanovy společnosti svěřují do působnosti představenstva předkládat valné hromadě ke schválení mimo jiné též na vydání dluhopisů podle příslušných ustanovení obch. zák. a takový návrh představenstvo podalo. Návrh byl valnou hromadou společnosti schválen a do působnosti představenstva pak podle stanov společnosti patří realizovat usnesení valné hromady. Konstatoval též, že ze svědeckých výpovědí vyloučeno, že dluhopisové emise byly vydávány společností opakovaně, s okolnostmi a podmínkami emise byli akcionáři seznámeni. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o vydání dluhopisů bylo řádně schváleno valnou hromadou společnosti a bylo povinností představenstva toto rozhodnutí realizovat. Soud tedy uzavřel, že žalovaní za škodu neodpovídají a nebylo zjištěno, že by došlo ke vzniku škody. Proto žalobu zamítnut.

Proti rozsudku podal žalobce odvolání, ve kterém znovu zopakoval skutečnosti, které uvedl v průběhu řízení a též je odůvodnil tím, že soud prvního stupně pochybil, když nezohlednil vliv členů představenstva na valnou hromadu, v důsledku čehož dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Stejně pochybil i při posuzování otázky údajné vázanosti představenstva rozhodnutím valné hromady. Soud se v odůvodnění rozhodnutí ani nevypořádal s řadou argumentů žalobce a

své závěry dostatečně nezdůvodnil. Odůvodnění rozhodnutí tak nesplňuje požadavek přesvědčivosti. Soud se v odůvodnění nevyjádřil k opakovaným námitkám žalobce, že žalovaní nejednají s péčí řádného hospodáře, že nesou v tomto smyslu důkazní břemeno a že byla z jejich strany společnosti způsobena škoda. Uvedl též, že nesouhlasí s tvrzením soudu, že nebylo prokázáno, že by došlo ke vzniku škody, navíc toto tvrzení ani nebylo soudem náležitě odůvodněno. Soud rovněž pochybil, když neprovedl důkazy, které žalobce navrhoval a nezdůvodnil, proč tak neučinil, přestože žalobce během řízení opakovaně navrhoval, aby řízení bylo doplněno protokolem ze spisu 46 Cm 85/2010 zdejšího soudu, z něhož lze zjistit, že bylo na žalobu reagováno při vydávání dalších dluhopisů a rovněž žádal o provedení důkazu znaleckým posudkem, kterým měl prokázat správnost tvrzené škody a její výše. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že se žalobě vyhovuje.

Žalovaní ve vyjádření k odvolání uvedli, že soud prvního stupně nepochybil. Že žalobce v odvolání opakuje stejná tvrzení. Že žalovaní prokázali, že za dobu jejich členství v představenstvu a v důsledku jejich péče o majetek společnosti došlo k zvýšení majetku, kapitálu. Žalovaní jako členové představenstva předložili svůj návrh na financování investice společnosti akcionářům, kteří jej schválili usnesením a projednávaný dluhopisový program byl již několikrát v řadě. Schválení emise dluhopisů nebyl pokyn ale usnesení valné hromady, které nebylo ve lhůtě napadeno žalobou žádného z akcionářů a usnesení je bez výhrad závazné pro členy představenstva. Akcionáři usnesení přijali dobrovolně, po uvažování a bez nátlaku. Z důvodu ekonomických došlo ke snížení úroků z dluhopisů, a to vlivem bankovní krize, která jen potvrdila správnost financování společnosti jinými než bankovními zdroji. Není též pravda, že by nebyly provedeny všechny navržené důkazy. Z protokolu o jednání z dne 19 [číslo] vyplývá, že zástupce žalobce již nežádal provedení dalších důkazů, vyjma zpracování znaleckého posudku pro určení výše škody. Jelikož však nebyl prokázán vznik škody, nebylo namístě provedení znaleckého posudku k její výši. Navrhli, aby bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a násl. občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je nedůvodné.

Odvolací soud z obsahu spisu zjistil, že žalobce se žalobou domáhal na žalovaných náhrady škody ve výši Kč 4 536 000 s přísl. s tím, že žalovaní jako členové představenstva provedli dne [datum] emisi dluhopisů s výnosem 20 % ročně z nominální hodnoty dluhopisu, který je vysoký, nestandardní a jednání žalovaných není jednáním s péčí řádného hospodáře. Za období od vydání emise od [datum], do podání žaloby činí škoda nejméně [číslo] Kč. Žalovaní uvedli, že při emisi dluhopisů se řídili pokynem valné hromady a tento model financování odsouhlasili akcionáři na valné hromadě. Vydání emise bylo schváleno 100% přítomných akcionářů a byly stanoveny podmínky, které byly následně komisí pro cenné papíry schváleny. Jednalo se o sedmou emisi dluhopisů. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná s odůvodněním, že představenstvo společnosti složené ze žalovaných na valné hromadě předložilo návrh na vypsání emise dluhopisů včetně emisních podmínek a tento návrh byl jednoznačně valnou hromadou schválen, přičemž rozhodování o vydání dluhopisů je dáno valné hromadě společnosti, a to s ohledem na stanovy. To, že by vydání sporné emise dluhopisů bylo v rozporu s právními předpisy nebo stanovami, prokázáno nebylo. Rozhodnutí o vydání dluhopisů bylo schváleno valnou hromadou společnosti a bylo povinností představenstva toto rozhodnutí realizovat. Žalovaní za škodu neodpovídají a nebylo zjištěno, že by došlo ke vzniku škody žalující společnosti.

Odvolací soud se ztotožnil se zjištěními i se závěry soudu prvního stupně.

Soud prvního stupně právně zjistil po provedeném dokazování, které provedl v potřebném rozsahu, přičemž správně provedl jen ty důkazy, které sloužily ke zjištění skutkového stavu věci, že představenstvo společnosti složené z žalovaných na valné hromadě předložilo návrh na vypsání emise dluhopisů včetně emisních podmínek a že tento návrh byl valnou hromadou

schválen a že rozhodnutí o vydání dluhopisů je podle stanov dáno valné hromadě společnosti. Soud věc správně posoudil podle ust. § 184 a násl. obch. zák. a § 191a násl. obch. zák. a dospěl ke správnému závěru, že co se týče otázky zajištění finančních prostředků vydáním dluhopisů, bylo na rozhodnutí společnosti, učiněné na valné hromadě, jakou formu zajištění finančních prostředků zvolí, přičemž emise dluhopisů je jednou z možností, kterou zákon připouští. Soud též správně dovodil, že podle § 191 obch. zák. je představenstvo společnosti jejím statutárním orgánem, řídí její činnost a jedná jejím jménem, rozhoduje o všech záležitostech společnosti, pokud nejsou zákonem nebo stanovami vyhrazeny do působnosti valné hromady nebo dozorčí rady, řídí se zásadami a pokyny schválenými valnou hromadou, pokud jsou v souladu s právními předpisy a stanovami. Členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře. Správně též uzavřel, že prokázáno nebylo, že by vydání sporné emise dluhopisů bylo v rozporu s právními předpisy nebo stanovami, když stanovy společnosti svěřují do působnosti představenstva předkládat valné hromadě ke schválení mimo jiné též na vydání dluhopisů. Takový návrh představenstvo podalo a ten byl valnou hromadou společnosti schválen. Správně též uzavřel, že pokud do působnosti představenstva podle stanov společnosti patří realizovat usnesení valné hromady, k čemuž v daném případě došlo a dluhopisy byly vydány, nedošlo k porušení povinnosti žalovaných jako členů představenstva jednat s péčí řádného hospodáře. Soud tedy dospěl ke správnému závěru, že podmínky vzniku práva na náhradu škody nebyly splněny a nárok tak nebyl uplatněn důvodně.

Odvolací soud konstatoval, že jestliže nebyla splněna podmínka vzniku práva na náhradu škody, a to porušení povinnosti žalovanými, není třeba se zabývat splněním ostatních podmínek.

Protože odvolací soud shledal rozsudek jako věcně správný, podle § 219 o.s.ř. jej potvrdil, a to včetně rozhodnutí o nákladech řízení, které je rovněž správné.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšným žalovaným přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Výše nákladů odpovídá vyhl. č. 177/1989 Sb. a činí 6 x Kč 26 460 sníženo o 20% za právní službu, když advokát vykonal v odvolacím řízení 2 úkony právní služby pro tři žalované, Kč 6 x 300 představující paušální náhrady a Kč 600 představující náhradu za ztrátu času při cestě k soudu a zpět, celkem tedy činí Kč 129 408.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelný směnečný platební rozkaz, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu v něm obsaženého rozhodnutí.

Praha 21. dubna 2015

JUDr. Milada Uhlířová
předsedkyně senátu